

Příloha časopisu

Kohout

PODZIM 2020

Moje pěkná podzimní vzpomínka

Seniorky v českořebovském Domově nám vyprávěly o svých vzpomínkách na podzimní dobu. Laskavě souhlasily i s jejich uveřejněním, aby si i ostatní uživatelé Domova mohli při čtení těchto zážitků společně s nimi zavzpomínat.

O houbách

Já mám podzim ráda, všechno se vybarvuje. Zrajou jablíčka. Já mám na zahradě višničku. Ale letos byli ptáci rychlejší, na stromě zbylo jen pár višniček.

Hodně letos rostou houby, ukazovali v televizi celou rodinu, každej měl koš hub, ale pěkný, samý hříbky, bílý. Já mám ráda houby, ale nemám ráda, když se to suší, to je taková zvláštní vůně. Lišky jsou dobrý, do omáčky, mají takovou kořeněnou chuť. Ale málo rostou, už jsem je dlouho neviděla. Když jsem šla s dětma nahoru na Kozlov, šli jsme po Serpentýnách. Tam rostly modráky.

Ty špiněj, když se to pomačká, ale jsou dobrý. Tam jich bylo. Všude samej modrák. Když jsme přišli do Unzeitigova zátiší, znáte to tam? Tam byly lavičky a hrálo se tam divadlo. Já jsem rozložila deku, na tu jsme si sedli. A na stráni rostly lišky. Tam jich bylo. A hned jak jsem přišla domů, tak jsem uvařila omáčku. A k tomu hrnec brambor. Já mám ráda brambory.

Však ukazovali, že letos je brambor hodně. A jaký pěkný, velký a čistý. To nebude hlad.

Dolní Újezd

Když jsem byla ještě dítě, vyrůstala jsem na vesnici, která se jmenovala Dolní Újezd. Pocházím z početné rodiny, ze 6ti dětí. Při vzpomínce na podzim se mi vybaví sbírání brambor a shrabávání listí. Víte, že mě to i bavilo? Možná i proto, že jsme si přitom se sourozenci užili hodně legrace. Jinak během

roku kluci spíše pomáhali na poli a my holky umývaly podlahy, pomáhaly v domácnosti.

Do školy jsem chodila do Dolního Újezdu. Se třídou jsme na podzim chodili na procházky, nejčastěji do Bořkova. Cestou jsem ráda sbírala listy. Bavilo mě, jak je každý jinak zbarvený. Potom jsem si s nimi hrála a dávala do knížek, aby se narovnaly.

Ráda si vzpomenu

Sedím na balkoně Domova důchodců. Koukám do přírody, jak se blíží podzim, a vzpomínám na dva okamžiky.

Dostala jsem obyčejný vozíček a byla jsem nadšená, že můžu chodit. A tak jsem stále chodila po chodbách.

Jednou ráno jsem si vyšla, potkal mě, tehdy neznámý pán, a já se svěřila, že jsem šťastná,

jak se mě s tím chodítkem dobře chodí.
Zavolal sestru, aby mě omotala obvazem ty
šrouby, aby mě to netlačilo. Tázala jsem se,
kdo byl ten pán. Ona mě sdělila: „No pan
ředitel.“

Dodnes mám krásnou vzpomínku.

Probíhalo hasičské cvičení. Sešli jsme se na
lávce a koukaly z okna, jak to hasiči umí. Vedle
mě seděla paní s holčičkou a já se dala
s holčičkou do povídání. Potom jsem se
dozvěděla, že ta paní je naše nová paní
ředitelka Domova důchodců.

Pracovala jsem dřív v jeslích v Rybníku a ten
vztah k dětem mám dodnes.

Konvička

Jednou jsem si takhle hrála venku, když tu mě maminka požádala, abych došla pro vodu do konvičky. Dřív byla voda v řece čistá, průzračná tak, že byly vidět všechny kamínky a drobné rybičky, které občas propluly. Teď se to s tou dnešní řekou nedá vůbec srovnávat.

Chtěla jsem si vzít novou konvičku, ale rodiče mi ji nechtěli dát, protože bych ji prý poničila. Začala jsem slibovat, že ji neponičím, a tak se mě tatínek zeptal, co mi může udělat, když ji poničím. Odpověděla jsem, že mi může nařezat na zadek. Na to jsme si podali oba ruku a maminka mi podala novou konvičku. Šla jsem s velkou radostí k vodě. Vzápětí za mnou přišly dvě holky, asi o 4 roky starší než já, tehdy mi bylo asi 8 let, abych jim tu konvičku půjčila, že se chtějí napít.

Samozřejmě jsme řekla, že jim ji nepůjčím, že se nesmí poničit. Ale co já sama zmohla proti

nim. Vzaly mi ji z ruky a ona jim spadla. Otloukla se. S brečením jsem šla domů. Když jsem došla a uviděli mě rodiče, tatínek řekl, že na něčem jsme se domluvili. Začala jsem vysvětlovat, že za to nemůžu, že ji ty dvě holky upustily na zem. Tatínek byl neústupný, zeptal se mě jen, jestli jsme si na to podali ruku a já jen přikývla, že ano. A tak maminka podala vařečku, která byla už nalomená, aby mi nařezal. Uhodil mě přes zadek 2x a vařečka se rozlomila. Víc už mi nenařezal. To bylo poprvé, kdy mě tatínek uhodil a já si o to vlastně ještě řekla.

Veverka

Když jsem byla malá, měli jsme doma veverku. Byla zraněná na hlavičce. Už ani nevím, jak jsme k ní přišli. Ale tatínek se o ni staral, a nakonec se vyléčila. Byla krásná, zrzavá

s dlouhým ocáskem. Tehdy se mi moc líbila. Pořád jsem si ji chtěla hladit a chovat. Měla takovou srst, no už nevím, k čemu bych ji přirovnala, ale hladila jsem ji pořád dokola. Ta rána na hlavičce byla dost velká, měla jsem o ni strach, ale tatínek se o ni dobře staral. Věděl, jak na to, hodně se staral o nemocná nebo poraněná zvířata. Bydleli jsme na vesnici a tam dřív lidi uměli se zvířaty víc, než dnes. Taky si pamatuju, jak jí vybíral blechy. A že jich bylo. Ale nikdy jsem žádnou nechytla, anebo si to už nepamatuju. Když se veverka vyléčila, zase jsme ji pustili. Byla jsem tenkrát moc ráda, že to přežila.